

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1533/05
15.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и мр. Љубице Јеремић, чланова већа, у парници тужиоца - противтуженог АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог - противтужиоца ББ, чији је пуномоћник ВВ, ради исељења, одлучујући о ревизији туженог - противтужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.9144/03 од 30.6.2004. године, у седници одржаној 15.6.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог - противтужиоца, изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.9144/03 од 30.6.2004. године.

Образложење

Пресудом Првог општинског суда у Београду П.4173/02 од 30.1.2003. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца - противтуженог па је обавезан тужени - противтужилац да се са свим лицима и стварима исели из једнособног стана бр.2. који се налази на првом спрату, у улици ____, који се састоји од кухиње, купатила, клозета, предсобља и подрума, површине __м2, да исти преда тужиоцу - противтуженом на слободно коришћење и располагање. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев туженог - противтужиоца којим је тражио да суд обавезе тужиоца - противтуженог да му на име неоснованог обогаћења исплати износ од 11.800,00 динара са законском затезном каматом почев од 4.8.1992. године па до коначне исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени - противтужилац да тужиоцу - противтуженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 48.200,00 динара.

Одлучујући о жалби туженог - противтужиоца, Окружни суд у Београду је пресудом Гж.9144/03 од 30.6.1994. године одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведене другостепене пресуде тужени - противтужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.386. ЗПП, Врховни суд Србије је нашао да је ревизија туженог - противтужиоца неоснована.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.354. ст.2. тач. 11. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из чл.354. ст.2. тач.7. ЗПП, на коју се неосновано указује јер је странкама омогућено расправљање пред судом. Наиме, спор се односи на исељење туженог - противтужиоца ББ а не о исељењу ДД, јер се о њеном праву није ни расправљало па није ни било нужно њено означавање као нужног супарничара.

У правноснажно окончаном поступку утврђено је, да је тужилац постао власник стана бр.2. који се налази на првом спрату стамбене зграде у улици ____ у Београду на основу уговора о поклону закљученом дана 12.1.1969. године између ГГ као поклонодавца и тада малолетног ДД као поклонопримца. Наведено право својине тужиоца укњижено је у земљишне књиге у зкул. __ КО __, а носилац станарског права на предметном стану је била пок. ЂЂ баба овде туженог, која је преминула 26.4.1984. године. Тужени се уселио у предметни стан 1962. године и од тада па све до данашњег дана непрекидно живи у предметном стану. Оставинским решењем Трећег општинског суда у Београду О.617/65 од 2.8.19965. године, које је постало правноснажно 12.10.1965. године тужени је оглашен за јединог наследника на заоставштини иза пок.ЕЕ, која се састоји између осталог и од једнособног стана бр. __ на првом спрату у ул. __ бр. __ у __ укњижене у зкул. __ КО __, кат парцела __, површине __м2. Између парничних странака је био закључен усмени уговор о закупу предметног стана на основу кога је тужени - противтужилац као закупац плаћао овде тужиоцу - противтуженом као закуподавцу износ од тадашњих 200 ДМ на име закупнине у временском периоду од 1.7.1990. године до 31.12.1991. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиоца - противтуженог и обавезали туженог - противтужиоца да се исели из предметног стана у смислу чл.19.ст.3. Закона о стамбеним односима а у вези чл.14. истог закона и када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиоца - противтуженог, да му на име неоснованог обогаћења исплати износ од 11 800 00 динара са законском затезном каматом почев

на име неоснованог обогатења исплати износ од 11.800,00 динара са законском затезном каматом по год од 4.8.1962. године па до коначне исплате, јер нису испуњени услови из чл.210. Закона о облигационим односима.

Одредбом чл.19. ст.3. Закона о стамбеним односима прописано је да члановима породичног домаћинства који су по било ком основу решили своје стамбене потребе не припада право по одредбама става 2 истог члана да наставе са коришћењем стана и после смрти носиоца станараског права, као када он из других разлога трајно престане да користи стан. Чланом 14. истог закона прописано је да ако носилац станарског права, његов брачни друг, или малолетни чланови породичног домаћинства имају или стекну у својину породичну стамбену зграду или стан у одређеним насељеним местима у истој или суседној општини односно граду, а тај стан одговара његовим потребама и потребама чланова његовог породичног домаћинства који заједно са њим станују, дужан је да се са свим корисницима стана исели из стана који користи по уговору о коришћењу стана.

Имајући у виду цитирану законску одредбу као и чињеницу да је тужени - противтужилац 1965. године по основу наслеђивања стекао право својине на једнособном стану бр.4. на првом спрату зграде у улици ____ бр. __, површине __м², у ____, чиме је решио своју стамбену потребу, да је туженом - противтужиоцу престало право да као члан породичног домаћинства пок. ЋЋ користи и несметано настави да користи предметни стан, то је побијана одлука у свему правилна и законита.

Такође, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев туженог - противтужиоца, којим је тражио да тужилац - противтужени на име неоснованог обогатења исплати износ од 11.800,00 динара са законском затезном каматом почев од 4.8.1992. године до коначне исплате, јер је између парничних странака постојао усмени уговор о закупу, према коме је тужени - противтужилац у наведеном временском периоду исплатама закупнине у износу од тадашњих 200 динара испуњавао своју обавезу преузету из усменог уговора о закупу и да је на тај начин имовина туженог - противтужиоца сукцесивно прелазила у имовину тужиоца - противтуженог на основу правног посла, чиме нису испуњени услови за примену института неоснованог обогатења из чл.210. Закона о облигационим односима.

Осталим наводима ревизије се напада утврђено чињенично стање које се у смислу одредбе чл.385. ст.3. ЗПП ревизијом не може побијати.

Са изнетих разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу чл.393. ЗПП.

Према одредби чл.491. ст.4. ЗПП ("Службени гласник Републике Србије" бр.125/04, који је ступио на снагу 23.2.2005. године), Врховни суд је одлучујући о ревизији туженог - противтужиоца применио одредбе ЗПП које су важиле до ступања на снагу наведеног закона.

Председник већа - судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

дм